

**Ανάλυση του ποιήματος «Η σκιά μου» του Θανάση Φροντιστή,
σύμφωνα με τη μέθοδο ανάλυσης λογοτεχνίας
με την οποία εργαζόμαστε στον Όμιλο Εξυπηρετητών**

Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ

Δες πώς μακραίνει η σκιά μου
Σαν ανατέλλει ο ήλιος
Και φαίνομαι ψηλός

Και πώς εξαφανίζεται
Όταν μεσουρανή,
Αλλά και πώς ξαναμακραίνει
Στο ηλιόγερμα
και ξαναφαίνομαι ψηλός

Ω ήλιε, ω φως!
Που ξεχωρίζεις
Την αλήθεια απ' τις σκιές
Κι από τις ψευδαισθήσεις...

Ειμ' ευτυχής που υπάρχουν,
Ήλιε, Φως,
Γιατί φωτίζεις
Και την άλλη την πλευρά
Και γιατί δείχνεις
Τις αντιθέσεις όλες
Και τα μεγέθη τα σωστά.

Σαν ανατέλλει ο ήλιος κι η μέρα ξεκινά, μια καινούρια αρχή για τον άνθρωπο, μια νέα γέννησή του μέσα στο φως. Μαζί με την μορφή κι η μακριά σκιά της, που όσο ανεβαίνει ο ήλιος τόσο μικραίνει κι *εξαφανίζεται* όταν ο ήλιος *μεσουρανή*.

Όταν ο ήλιος βρίσκεται ακριβώς πάνω από τον άνθρωπο χάνεται η σκιά του και όταν πάλι πορεύεται προς τη δύση, πάλι η σκιά *μακραίνει* και *φαίνεται* ο άνθρωπος *ψηλός*...

Όλη η διαδρομή από την ύπαρξη στην ανυπαρξία μέσα στο φως !

Και λόγω του φωτός δημιουργούνται οι σκιές για να **ξεχωρίζει** κανείς την **αλήθεια** από τις **ψευδαισθήσεις**, την οντότητα από τα είδωλά της.

Για να φωτίζονται όλες οι **πλευρές** της πολύπλευρης φύσης του ανθρώπου και να λαμβάνουν τη θέση τους μέσα στο ολοφώτεινο στερέωμα του Πνεύματός του, που όμοια θάλπει τις **αντιθέσεις** της προβολής του και όλα τα **μεγέθη** στην κλίμακα της εκδήλωσής του, έως τελείωσης της μορφοποίησής του !

Ω ήλιε, ω φως, αναφωνεί ο ποιητής υμνώντας και δοξολογώντας τη δημιουργία !

Αυτή που κάθε μέρα επαναλαμβάνεται, καθώς το φως προβάλλεται διαλύοντας το σκοτάδι κι όλα γεννιούνται ξανά με το φως.

Κάθε γέννηση φέρνει μαζί και τις σκοτεινές της όψεις, που εκδηλώνονται με τις λαχτάρεις, τους φόβους και τις επιθυμίες της νεανικής ηλικίας, έως τη δημιουργική περίοδο του ανθρώπου που λόγω της πλήρους απασχόλησης και αφοσίωσής του στο έργο του, χάνονται οι σκιές κι ο ίδιος γίνεται πηγή φωτός, δοτικός απόλυτα σε ότι έχει αναλάβει.

Κι έπειτα καθώς πορεύεται προς τη δύση του, πάλι οι σκιές σαν αγωνίες, αναζητήσεις και άλλοι φόβοι για το άγνωστο εμφανίζονται. Και ψηλώνουν οι σκιές του ανθρώπου, αναζητώντας το ύψος το πνευματικό μέσα στον Εαυτό που θα τις αποδεχτεί και θα τις φωτίσει με τη σοφία και την έκφραση της ολοκληρωτικής αγάπης !

Για την Οντότητα μιλά ο ποιητής !

Που με τη θέλησή της γεννιέται μέσα σε κάθε ον, σε κάθε μορφή, από τις άπειρες της δημιουργίας.

Και προβάλλεται στη ζωή του νοήμονος ανθρώπου, σαν το διπλό γεμάτο αντιθέσεις πεδίο του, για να μαθητεύσει στον εαυτό του, Εαυτό της. Να ενοποιήσει μέσα από το Νου τον Ανώτερο και την καρδιά τα αντίθετα, και να συνειδητοποιήσει το αέναο παιχνίδι των φωτοσκιάσεων, ως τις προβολές της Μίας Οντότητας, για την εξέλιξη των όντων !

Παρασκευή Κωστοπέτρου

Υπεύθυνη Ομίλου Εξυπηρετητών και Εκδόσεων «Μέγας Σείριος»

[30-03-2019]